

Retspleje, som, hvad enten de fremtræder hos Rettens folkelige eller juridiske Bestanddele, maa siges at være i afgjort Strid med dennes Væsen, der netop kræver det modsatte af Forudindtagethed og Afhængighed af Instrukser.

Ganske særlig ser Retsplejeudvalget ikke, hvorledes Forslaget, naar det er knyttet til Regeringsforslagets Afstemningsregler, — nemlig at det for Tiltalte gunstigste Resultat i Tilfælde af Stemmelighed skal indtræde, — vil kunne imødegaa den Eventualitet, der lèt kan tænkes at ville komme til at foreligge, nemlig at de 3 Nævningerepræsentanter i Kraft af de for Afstemningsresultatet i Nævningeholdet bestemmende Forudsætninger kræver Anvendelse af en Straf, der staaer i fuldstændigt Misforhold til den begaaede Forbrydelse eller endog er under det i Loven ansatte Minimum.

Hvad dernæst angaar den foreslaaede Valgmetode efter *Forholdstal*, ser Retsplejeudvalget vel, hvad hermed har været tilsigtet, nemlig at give et Mindretal, der har stemt for at besvare Skyldspørgsmaalet benægtende, en Repræsentation indenfor Retten, men maa anse den valgte Udvej for lidet heldig.

For det første synes det ulogisk, at en Nævning, der har stemt: „ikke skyldig“, skal kunne tvinges til at deltage i en Forhandling om og Afstemning over Spørgsmaal om Straffens Størrelse; han synes netop at have Krav paa ikke at blive valgt til at stemme herom.

Dernæst maa det fremhæves, at Forholdet mellem Flertal og Mindretal ingenlunde altid vil bero paa en simpel Optælling af Ja- og Nej-Stemmer, men hvor der er Tale om flere Anklagepunkter og i endnu højere Grad, hvor der foreligger Tiltale mod flere Anklagede, vil der meget ofte foreligge et broget Virvar af Afstemningstemaer, til hvilket den enkelte Nævning snart har svaret Ja, snart Nej, og hvor derfor Spørgsmaalet om Valg efter Flertals- eller Mindretalsvota vil blive ganske umuligt at løse, naar der dog ikke kan være Tale om Valg af flere end 3 Repræsentanter.

Endelig maa det anføres, at Valghandlingen, der maa forudsættes at skulle foretages af alle 12 Nævninger, saaledes at 4 Stemmer giver Ret til Valg af 1 Repræsentant, vil tage Tid, i mange Tilfælde sikkert megen Tid, og den i Forvejen meget langtrukne og for alles Vedkommende, ikke mindst Nævningernes, trættende Nævningeforhandling taaler ikke at blive forhalet yderligere. Som allerede antydet, maatte det rationelle være, at kun de, der har stemt: „skyldig“, deltager i Valget, men dette lader sig ikke praktisere, allerede fordi Sagen, som ovenfor fremhævet, kan angaa flere straffbare Forhold, og Ja- og Nej-Stemmerne kan have fordelt sig forskelligt ved disse Forhold.

Man skal tilføje, at de Uklarheder og de tidsspildende Momenter, som indeholdes i Forslaget, formentlig vil medføre, at ogsaa Nævningerne — der ved den Dobbelstilling, Forslaget anviser dem, vil tabe en Del af deres Selvstændighed — vil føle sig brøstholdne ved den foreslaaede Ordning. Det kan bl. a. ikke anses for udelukket, at Nævningerne vil føle sig krænkede over, at de overfor Rettens juridiske Del skal gøre Rede for og staa til Regnskab for deres Afstemninger indenfor Nævningeholdet.

Retsplejeudvalget kan efter det anførte, uden at det anser det for nødvendigt at komme dybere ind paa Enkeltheder, — hvortil Forslagets løselig skitserede Form heller ikke kan give Anledning, — ikke anbefale Forslaget, og det saa meget mindre som Forslagets Formaal — at afværge ubeføjede Frifindelser ved at give Nævningerne en vis Indflydelse paa Strafudmaalingen — allerede er søgt varetaget derved, at Regeringsforslaget af 1930 ad § 886 a — i Overensstemmelse med Retsplejeudvalgets Forslag i Skrivelse af 19. September 1930 (ad Afsnit VIII) — gaar ud paa, at Nævningerne kan spørges om, hvorvidt der foreligger formildende eller skærpene Omstændigheder.

C. Bærentsen.